

[Erhard Jakobsen]

Holdlederen i denne regering har vist, at han behøver i hvert fald ikke metoder som dem, Aktuelt i dag i en ledende artikel bringer i forslag: nu skal Schlüter se at banke Erhard Jakobsen og delvis venstre på plads. Sikken et udtryk! Jeg kan da godt huske, da jeg for 12 år siden skulle bankes på plads i et parti. Det kan jeg udmærket huske. Jeg kan også huske, hvordan det endte, men det skal vi ikke snakke om her. Må jeg sige om den forløbne tid, at jeg mener, at hele situationen omkring arbejds konflikten, efterspillet, kan man i dag se tilbage på og sige: vi har endnu en gang konstateret, at man ikke skal bedømme tingene efter den støj, de laver. Det var en utrolig støj, de lavede, endda så vi kunne sidde og høre det her, men det har faktisk ingen betydning haft.

Må jeg i den forbindelse sende en venlig tanke til en række fremtrædende ledere i dansk fagbevægelse. De har æren for, at støjen meget hurtigt blev dæmpet ned, idet de loyalt sagde: når strejken er forbi, går man på arbejde igen; man tager et politisk opgør senere, men man strejker ikke mere. Det fortjener dansk fagbevægelse absolut ros for, og det er jeg sikker på at ingen medlemmer af regeringen har glemt og også vil huske ved kommende lejligheder.

I dag er der ikke tvivl om – jeg tror, det var specielt hr. Gammelgaard, der kom ind på det – at bedømmelsen i vide kredse af befolkningen er en ganske anden, end den var i de hysteriske dage. Det er der ikke den fjerneste tvivl om, og det skal man lære af ved kommende lejligheder.

Det, der har gjort mig mest ondt, er de smertelige erfaringer, nogle mennesker måtte gøre i forbindelse med det. På mange arbejdspladser blev 60 eller 70 pct. af arbejderne tvunget til at deltage i noget, som var dem inderligt imod, men de kunne ikke være der, hvis ikke de fulgte det lille, højtskrigende mindretal. Det er en situation, man har kendt rundt omkring, ikke i folketinget, men ellers rundt omkring. Det er den ene smertelige erfaring.

Den anden smertelige erfaring er, at adskillige i løntab og i bod har måttet betale mere end dobbelt så meget, som de ville have opnået, hvis socialdemokraternes forslag var blevet gennemført i stedet for regeringens forslag. Det er, hvad man har haft ud af det. Det kan måske være en lærestreg, når man

går ud i fremtidige konflikter om næsten ingenting set fra den enkeltes synspunkt, men om store ting set fra samfundets samlede indtægts- og udgiftsside.

Når der tales om tilfredshed og utilfredshed i befolkningen, skal jeg slet ikke blande mig, for det er der ingen der ved noget om, heller ikke jeg. Derimod prøver man at måle noget andet. Jeg ser, at vores herostratisk berømte socialforskningsinstitut har lavet noget, som jeg vil kalde en misundelsesmåling. Man har målt, hvor mange her i landet der mener, at de får for lidt og andre får for meget. Når man ved, at hovedparten af befolkningen har under 150.000 eller 200.000 kr. i indkomst om året, er det pragtfuldt at få fastslået, at de synes, de skulle have noget mere, og at de andre skulle have noget mindre.

Tænk, hvis man havde spurgt omvendt: hvor meget er du parat til at afgive for at hjælpe ham på 100.000 kr. op på din indtægt? Det var blevet småt med besvarelsene, hvis der var blevet spurgt på den måde. Det tør jeg godt sige. Det er solidaritet set under den meget almindelige synsvinkel, det realistisk bør ses under.

Et udslag af denne misundesholdning er hele avisernes måde, avisoverskrifternes måde at behandle en bestemt pariakaste, nemlig 18.000, på. Jeg ved ikke, hvor man har tallet fra, men det er slynget ud, at der er 18.000, der har rigtig godt af det, hvis rentefradragsretten bliver skåret godt ned. 18.000 næsere, 18.000, der rigtig har misbrugt situationen osv.

Hvad er sandheden? Sandheden er, at det ikke er 18.000, det er adskilligt flere, men det er en anden sag. Hvad har disse 18.000 forskellige mennesker gjort? De har gjort følgende: et ungt ægtepar fastslår: det er ikke til at skaffe sig en bolig, så må vi gøre noget selv. Vi sætter alt det ind, vi kan, sparer, låner os frem, hvor vi kan, hos venner og bekendte og familie, og så skaffer vi os et hus. Det er det første, de gør.

Det næste er, at de kommer til at betale en overpris på 300.000–500.000 kr. for det hus, fordi rentefradragsretten har været der i mange år, og der står i annoncen: De sparer så og så meget i skat. Der skal man altså på forhånd aflevere 300.000–500.000 kr., og det har de gjort. Dernæst forpligter de sig til en